

VALTIONEUVOSTON KANSLIA

Valtioneuvoston EU-sihteeristö

EUS-10

LÄHETE

22.03.2002 VNK8216-83

EDUSKUNTA

SUURI VALIOKUNTA

Viite

Asia

AVOIN KOORDINAATIO; SELVITYS

Valtioneuvoston EU-sihteeristö lähettää oheisena eduskunnan suurelle valiokunnalle tiedoksi EU-ministerivaliokunnan 22.03. 2002 hyväksymän selvityksen avoimesta koordinaatiosta.

EU-asioiden alivaltiosihteeri Antti Peltomäki

LIITTEET 1 kpl

Hyväksytty EU-ministerivaliokunnassa 22.3.2002

AVOIN KOORDINAATIO
Selvitys eduskunnalle

Avoimen koordinaatio määritelmä

Avoim koordinaatiomenetelmä kirjattiin Lissabonin Eurooppa-neuvoston päätelmiin maaliskuussa 2000 osaksi Lissabonin Eurooppa-neuvostossa hyväksyttyä EU:n strategiaa kilpailukyvyyn kohentamiseksi (strategia työllisyydestä, talousuudistuksista ja sosiaalisesta yhteenkuuluvuudesta). Päätelmissä todetaan, että

"Tämä strategia voidaan toteuttaa parantamalla olemassa olevia prosesseja ja ottamalla kaikilla tasoilla käyttöön uusi avoin koordinoitimenetelmä, johon liittyy Eurooppa-neuvoston selkeämpi asema suunnanantaja ja koordinoijana. Näin varmistetaan johdonmukaisempi strateginen ohjaus ja edistymisen tehokas seuranta. Eurooppa-neuvoston kevätkokouksessa määritellään asiaan liittyvät toimeksiannot ja varmistetaan niiden seuranta."

Lissabonin Eurooppa-neuvoston päätelmissä avoin koordinaatio määritellään keinoksi levittää hyviä toimintatapoja ja edistää lähentymistä EU:n tärkeimpiin päämääriin. Päätelmissä avoimeen koordinaatioon kuuluviksi määriteltiin a) suuntaviivojen määrittäminen ja tarkat aikataulut tavoitteiden saavuttamiselle, b) tarvittaessa eri jäsenvaltioiden ja sektorien tarpeiden mukaan räätälöityjen määrällisten ja laadullisten indikaattorien määrittäminen hyvien toimintatapojen vertailemiseksi, c) yhteisten suuntaviivojen soveltaminen kansallisessa ja alueellisessa politiikassa ja d) keskinäiseksi oppimisprosessiksi tarkoitetun seurannan ja vertaisarvioinnin.

Avoimesta koordinaatiosta ei yhteisön perustamissopimuksessa ole nimenomaisia määräyksiä vaan se on poliittisin päätösin luotu väline. Koska avoimessa koordinaatiossa ei ole kyse oikeudellisesti sitovasta instrumentista, ei sen käyttöönotolla ole muodollista vaikutusta toimivaltajakoon yhteisön ja jäsenvaltioiden välillä. Avoimen koordinaation käytöstä ja sisällöstä päätetään tapauskohtaisesti.

Avoimen koordinaation tausta

Työllisyysprosessilla ja talouspolitiikan koordinaatiolla on avoimen koordinaation piirteitä ja niillä on ollut vaikutuksensa menetelmän syntyyn, vaikka ne eivät ole avointa koordinaatiota.

Vuonna 1994 aloitetun työllisyysprosessin menettelyt muodostivat mallin avoimelle koordinaatiolle Lissabonin Eurooppa-neuvoston tarkoittamassa muodossa. Jäsenvaltioiden koordinoidusta työllisyysstrategiasta säädetään perustamissopimuksen työllisyyttä koskevassa osastossa. Työllisyyspoliittisen yhteistyön menetelmistä säädetään 128 artiklassa.

Jäsenmaiden kansallisten työllisyysstrategioiden koordinaatio EU-tasolla toteutuu siten, että neuvosto hyväksyy vuosittain yhteiset työllisyyspolitiikan suuntaviivat. Jäsenvaltiot laativat vuosittain kansalliset työllisyyden toimintaohjelmat tavoitteiden saavuttamiseksi. Neuvosto tarkastelee

vuosittain jäsenvaltioiden työllisyyspolitiikkaa ja voi hyväksyä myös niitä koskevia suosituksia. Neuvosto ja komissio laativat vuosittain yhteisen selvityksen Eurooppa-neuvostolle työllisyystilanteesta ja työllisyysuuntaviivojen toteutumisesta.

Työllisyysprosessin taustalla on talouspolitiikan koordinaatio talouspolitiikan laajojen suuntaviivojen muodossa, joiden mukaisia työllisyysuuntaviivojen (128 artikla) ja jäsenvaltioiden työllisyysstrategioiden (126 artikla) tulee olla. Talouspolitiikan koordinaatio on määritelty perustamissopimuksen 99 artiklassa.

Talouspolitiikan yhteensovittaminen eroaa avoimesta koordinaatiosta siinä, että jäsenvaltioille annettujen suositusten toteutumista seurataan 99 artiklaan perustuvan monenkeskisen valvonnan mukaisesti. Käytettävistä menettelytavoista on sovittu kasvu- ja vakaussopimuksessa. Lisäksi 104 artiklan mukaisesti seurataan ns. liiallisten alijäämien menettelyn mukaisesti jäsenvaltioiden budjetin tasapainotilannetta. Näissä molemmissa valvontamenettelyissä voidaan perustamissopimuksen mukaan antaa jäsenvaltioille suosituksia, jotka artiklan 104 mukaisessa menettelyssä voivat johtaa ankarampiinkin seuraamuksiin. Esimerkiksi työllisyysprosessin yhteydessä jäsenvaltioille annetut suositukset ovat luonteeltaan kannustavia, eivät sanktiomaisia.

Talouspolitiikan yhteensovittamiseen liittyy myös rakenneuudistusten seuranta (ns. Cardiff-prosessi). Sen rinnalla toteutetaan sisämarkkinoiden toteutumisen seurantaa, jossa noudatetaan avoimen koordinaation kaltaista menettelyä.

Talous- ja rahaliiton kytkettyä EU:n taloudet entistä tiiviimmin toisiinsa jäsenvaltioilla on suurempi intressi seurata toistensa ratkaisuja myös sellaisilla politiikka-aloilla, jotka eivät suoranaisesti kuulu yhteisön toimivaltaan. Esimerkiksi eläkeratkaisuilla, terveydenhuollolla ja vanhustenhuollolla on väestön ikääntymisen myötä merkittävä vaikutus jäsenmaiden julkisen talouden vakauteen, joka kuuluu talouspolitiikan yhteensovittamisen piiriin. Jäsenmaiden suurempi riippuvuus toistensa taloudellisesta menestymisestä ja vakaudesta ilmenee myös Lissabonin-strategiana, jossa talouspoliittisia linjauksia ja sosiaalipoliittisia tavoitteita tarkastellaan kokonaisuutena. Kokonaisvaltaista tarkastelutapaa korostaa osaltaan myös se, että Ecofin-neuvoston ohella myös muut neuvoston kokoonpanot tuovat panoksensa talouspolitiikan laajojen suuntaviivojen valmisteluun.

Avoimen koordinaation soveltamisalat

Tässä selvityksessä *avoimen koordinaation soveltamisaloina pidetään niitä yksittäisiä EU-yhteistyön hankkeita, jotka on eksplisiittisesti nimetty avoimeksi koordinaatioksi.*

Sosiaalisen syrjäytymisen torjuntaa koskevasta avoimesta koordinaatiosta päätettiin Lissabonin Eurooppa-neuvostossa maaliskuussa 2000. Nizzan Eurooppa-neuvosto hyväksyi joulukuussa 2000 köyhyyden ja sosiaalisen syrjäytymisen torjumista koskevat tavoitteet. Näiden tavoitteiden pohjalta laadittiin kesäksi 2001 kansalliset toimintaohjelmat, joissa kuvataan kansalliset toimet sosiaalisen syrjäytymisen torjunnassa. Kansallisista ohjelmista on koottu yhteinen raportti ja sosiaalista syrjäytymistä koskevien toimien mittaamiseksi on valmisteltu yhteisiä indikaattoreita.

Köyhyyttä ja syrjäytymistä koskevasta politiikasta päätetään kansallisella tasolla. Yhteisötoimivalta käsittää ainoastaan kansallisen politiikan täydentämisen ja jäsenmaiden yhteistyön tukemisen (136 ja 137 artiklat).

Innovatiivisia yrityksiä koskevan yrityspolitiikan avoimesta koordinaatiosta päätettiin Lissabonin Eurooppa-neuvostossa. Tarkoituksena on vertailla jäsenmaiden ratkaisuja innovatiivisten yritysten perustamisen helpottamiseksi ja toiminnan tukemiseksi. Yrityspolitiikassa toimivalta perustuu useaan oikeusperustaan.

Tutkimus- ja kehittämispolitiikan avoimesta koordinaatiosta päätettiin Lissabonin Eurooppa-neuvostossa. Avointa koordinaatiota on tarkoitus soveltaa kansallisten tutkimus- ja kehityspolitiikkojen vertailevana analyysinä indikaattorien ja tulostaulun avulla. Tutkimus- ja kehittämispolitiikassa toimivalta on pääasiassa jäsenvaltioilla ja yhteisötoimivalta käsittää tutkimuksen puiteohjelmien suunnittelun ja toimeenpanon sekä joitakin jäsenvaltioiden tutkimuspolitiikkaa täydentäviä toimia (163 – 173 artiklat).

eEurope-toimintaohjelmaan sisältyvästä avoimesta koordinaatiosta päätettiin Lissabonin Eurooppa-neuvostossa. Toimintaohjelma käsittää tietojenvaihdon tietoyhteiskuntaa koskevista kansallisista toimista ja olosuhteista sekä vertailevan arvioinnin hyvien toimintatapojen kannustamiseksi. Televiestinnässä toimivalta perustuu useaan oikeusperustaan.

Koulutuspolitiikan avoimesta koordinaatiosta päätettiin Tukholman Eurooppa-neuvostossa maaliskuussa 2001 ja sen pohjalta Barcelonan Eurooppa-neuvostolle annettiin raportti, johon sisältyy koulutusjärjestelmien seurantaa koskeva työohjelma ja arviointi tavoitteiden saavuttamisesta avoimen koordinaatiomenetelmän avulla. Koulutuspolitiikka on kansallisessa toimivallassa ja yhteisötoimivalta käsittää kansallisen politiikan täydentämisen ja jäsenmaiden yhteistyön tukemisen (149 ja 150 artiklat).

Eläkepolitiikan avoimesta koordinaatiosta päätettiin Tukholman Eurooppa-neuvostossa ja Laekenin Eurooppa-neuvosto joulukuussa 2002 hyväksyi sosiaalisen suojelun komitean ja talouspoliittisen komitean yhteisen raportin eläkepolitiikkaa koskevan avoimen koordinaation tavoitteista ja työmenetelmistä. Tarkoituksena on arvioida eläkkeiden riittävyyttä, eläkejärjestelmien rahoituksen kestävyyttä ja eläkejärjestelmien uudistamista väestön ikääntyessä. Eläkepolitiikkaa koskevat kansalliset strategiat laaditaan syyskuu 2002. Näiden kansallisten strategioiden arvioinnin tulokset annetaan kevään 2003 Eurooppa-neuvostolle. Avoimen koordinaation tulokset on tarkoitus kytkeä talouspolitiikan laajoihin suuntaviivoihin. Eläkepolitiikka kuuluu ensisijaisesti kansalliseen toimivaltaan.

Tukholman Eurooppa-neuvostossa sovittiin myös eläkepolitiikkaan liittyvästä kolmioisaisesta ikääntymisstrategiasta, johon liittyy konkreettisia tavoitteita kuten julkisen velkaantumisen alentaminen, työllisyysasteen nostaminen sekä sosiaalisen suojelun järjestelmien, erityisesti eläkejärjestelmien sopeuttaminen. Jäsenvaltioiden toimia ikääntymisen vaikutusten huomioonottamiseksi erityisesti julkisen talouden kestävyuden ylläpitämiseksi tarkastellaan vuosittain laadittavissa vakaus- ja lähentymisohjelmissa.

Terveystieteiden ja vanhustenhuollon avoimesta koordinaatiosta päätettiin Göteborgin Eurooppa-neuvostossa kesäkuussa 2001. Menetelmän soveltamista ei ole varsinaisesti vielä aloitettu, vaan se on

talouspoliittisen komitean ja sosiaalisen suojelun komitean yhteisvalmistelussa. Tarkoituksena on soveltaa avointa koordinaatiota terveydenhuollon ja vanhustenhuollon laadun, saatavuuden ja rahoituspohjan kestävyyyteen väestön ikääntyessä. Selvitetäviä tarkempia kysymyksiä ja menettelyjä on tarkoitus kartoittaa vuoden 2002 aikana ja antaa kevään 2003 Eurooppa-neuvostolle raportti, jossa menettelyn tarkemmat tavoitteet ja menetelmät todetaan. Avoimen koordinaation tulokset on tarkoitus kytkeä talouspolitiikan laajoihin suuntaviivoihin. Terveystieteiden ja vanhustenhuolto ovat kansallisessa toimivallassa ja yhteisötoimivalta rajoittuu kansallisen politiikan täydentämiseen ja jäsenmaiden yhteistyön tukemiseen (136, 140 ja 152 artiklat).

Nuorisopolitiikan avoimesta koordinaatiosta päätettiin opetus- ja nuorisotieteiden neuvostossa helmikuussa 2002. Nuorisotieteen yhteistyötä on tarkoitus kehittää soveltamalla avointa koordinaatiota tietyille painopistealoille. Painopisteiksi on toistaiseksi määritelty nuorten osallistuminen, vapaaehtoistyö, tiedotus ja tutkimus. Yhteisötoimivalta nuorisopolitiikassa käsittää lähinnä liikkuvuutta edistävät toimet (149 artikla).

Komissio on esittänyt heinäkuussa 2001 avoimen koordinaation soveltamista maahanmuuttopolitiikkaan ja marraskuussa 2001 turvapaikkapolitiikkaan. Suomi on suhtautunut esityksiin varauksellisesti ja katsonut, että maahanmuutto- ja turvapaikkapolitiikka edellyttää avoimen koordinaation sijaan yhteistä lainsäädäntöä. Maahanmuuttopolitiikassa ja turvapaikkapolitiikassa on vahva yhteisötoimivalta (63 artikla). Omina erityiskysymyksinään maahanmuuttajien kotouttamista ja työperäisen maahanmuuton työvoimapolitiittisia edellytyksiä koskeva avoin koordinaatio voisi tarjota lisäarvoa. Näiden kysymysten tarkastelu on kuitenkin tarkoituksenmukaisinta hoitaa osana EU:n työllisyysstrategiaa.

Suomi on katsonut, että olemassa olevilla avoimen koordinaation yksittäisillä soveltamisaloilla yhteisötoimivalta on ollut tarkoituksenmukainen, eikä toimivaltajakoon ole liittynyt merkittäviä tarkistamisvaikutuksia. Toimivaltajakoon osana EU:n tulevaisuustyötä palataan eduskunnalle annettavan erillisen selvityksen yhteydessä.

Eduskunnan asema avoimen koordinaation soveltamisessa

Avoin koordinaatio tulee eduskunnan käsiteltäväksi normaalilla tavalla EU-asioiden käsittelyjärjestelmässä. Koska menetelmän käyttö ei merkitse EU-tasolta tulevia sitovia säädösinstrumentteja, avoimen koordinaation soveltaminen yksittäisillä politiikkalohkoilla ei tule eduskunnan käsiteltäväksi perustuslain 96 §:n mukaisina asioina, vaan säännönmukaisesti perustuslain 97 §:n mukaisina asioina. Avointa koordinaatiota koskevat asiat tulevat eduskunnan käsittelyyn myös neuvoston yksittäisten kokousten sekä Eurooppa-neuvostojen käsittelyn yhteydessä.

Koska avoimen koordinaation soveltamisella on käytännössä merkittävää ohjausvaikutusta EU:n ja jäsenvaltioiden toiminnalle on ministeriöiden pidettävä erityistä huolta siitä, että eduskunta saa tiedon uusista avoimen koordinaation hankkeista varhaisessa vaiheessa perustuslain 97 §:n mukaisesti.

Suomen kokemuksia avoimen koordinaation soveltamisesta

Suomen kokemukset avoimen koordinaation soveltamisesta yksittäisillä sektoreilla ovat sekä myönteisiä että kielteisiä. Menetelmän myönteisinä piirteinä pidetään järjestelmällistä tietojenvaihtoa eri jäsenmaiden ratkaisusta. Myönteisenä piirteenä pidetään myös avoimen koordinaation antamaa

kehystä sellaisten yleisten tavoitteiden toteuttamiselle, joiden toteuttamistavassa on mielekästä jättää jäsenvaltioille merkittävää harkintavaltaa. Avointa koordinaatiota on pidetty hyvänä tapana edistää Lissabonin-strategian sosiaalisten tavoitteiden ja sosiaalipoliittisten uudistustoimien edistämistä.

Avoimen koordinaatiomenetelmän kielteisinä piirteinä pidetään erityisesti tavoitteiden seurantaa varten rakennetusta välineistöstä aiheutuvaa hallinnollista raskautta. Avoimeen koordinaatioon liittyvät indikaattorit saattavat myös johtaa määrällisten tavoitteiden korostumiseen, joka voi ohjata politiikkaa väärään suuntaan. Indikaattoreista saattaa ajan oloon muodostua tavoitteita, jolloin kevyeksi ja väljäksi menettelyksi tarkoitettu koordinaatio alkaa toimia sen alkuperäistä tarkoitusta vastaan. Indikaattorien käyttämisessä pitäisi olla pidättyvä.

Avointa koordinaatiota sovellettaessa on yhtenä kehityssuuntana ollut komission aseman korostuminen. Vaikka Suomi periaatteessa tukee vahvaa komissiota ja yhteisön toimivallan vahvistamista, olisi tärkeää, etteivät toimivaltasuhteet hämähä. Tällainen riski sisältyy avoimen koordinaation soveltamiseen alueilla, joissa ei ole nähtävissä tiiviimmän yhteistyön myötä tulevaa selvää yhteisötason lisäarvoa. Erityisesti komission tapa toimia kahdenvälisesti jäsenvaltioiden suuntaan (esimerkiksi kokemukset syrjäytymistä koskevasta yhteistyöstä) on poikennut siitä avoimen koordinaation tavoitteesta, jonka mukaan pyrkimyksenä on jäsenvaltioiden politiikkatoimien ja –vaihtoehtojen vertailu ja hyvien käytäntöjen omaksuminen.

Yleisellä tasolla Suomi on suhtautunut avoimen koordinaation menetelmän käyttöön varauksellisesti. Varauksellista suhtautumista on perusteltu erityisesti toimivallan näkökulmasta. Suomi on katsonut, että sellaisilla politiikkalohkoilla, joilla yhteisön toimivalta on vahva pitäisi edetä ensisijaisesti lainsäädäntötietä ja yhdenmukaistaa jäsenvaltioiden politiikkaratkaisuja direktiivien ja muun normiston kautta. Avoimesta koordinaatiosta ei ole haluttu vaihtoehtoa vakiintuneelle normipohjaiselle etenemistavalle. Toisaalta Suomi on myös korostanut sitä, että on vältettävä velvoittavuudeltaan säädösvaltaa lähentyvän koordinaation syntymistä aloilla, jotka pääosin kuuluvat kansalliseen toimivaltaan.

Muut jäsenmaat eivät yleisellä tasolla ole suhtautuneet avoimen koordinaation käyttöön yhtä varauksellisesti kuin Suomi. Avoimen koordinaation käyttöönotto edellyttää yksimielistä päätöstä, mutta Suomi ei ole halunnut yksin estää menetelmän käyttöönottoa, jos muut jäsenvaltiot ovat sitä vahvasti puoltaneet. Suomi on korostanut, että myös avoimessa koordinaatiossa on kiinnitettävä asianmukaista huomiota toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteen soveltamiseen. Tämä kirjattiin Tukholman Eurooppa-neuvoston päätelmiin.

EU-jäsenmaiden valtaosa suhtautuu menetelmän käyttöön edelleen pääosin myönteisesti. Silloin kun avoimen koordinaation käyttöä ei nähdä tarkoituksenmukaiseksi estää, Suomen on pyrittävä sellaisiin linjauksiin, joilla avointa koordinaatiota voidaan muokata Suomen kannalta hyväksyttävämmäksi. Rakentavan kriittinen linjaus avoimeen koordinaatioon todennäköisesti parantaisi Suomen mahdollisuuksia vaikuttaa menetelmän soveltamisalaan ja -tapaan.

Näkökohtia Suomen avoin koordinaatio –kannan perusteiksi

Alunperin avoin koordinaatiomenetelmä on sidottu Lissabonin-strategian toteuttamiseen, eli tavoitteeseen työllisyyden, talousuudistusten ja sosiaalisen yhteenkuuluvuuden vahvistamiseksi

EU:ssa. Lissabonin-strategia on tavoitteiltaan hyvin kokonaisvaltainen ja siinä on katsottu tarpeelliseksi asettaa EU-tason tavoitteita monissa sellaisissa asioissa, joissa toimivalta on jakautunut yhteisön ja jäsenvaltioiden kesken ja monet tavoitteiden kannalta olennaiset toimenpiteet ovat jäsenvaltioiden toimien varassa.

Tässä alkuperäisessä tarkoituksessa avoin koordinaatiomenetelmä on tarkoitettu kehykseksi, joka varmistaa sen, että jäsenmaiden sekä yhteisön toimenpiteet edistävät yhdessä EU-tasolla asetettujen strategisten tavoitteiden täyttämistä. Tässä mielessä avoin koordinaatio on tapa tehostaa jäsenvaltioiden yhteistoimintaa sekä tarpeen mukaan myös yhteisötason toimia entistä tuloksellisemmin.

Avoin koordinaatio ei ole väistämättä ristiriidassa yhteisötoimivaltaan perustuvan lainsäädäntöprosessin kanssa. EU:n toiminnan kehittämisessä ei-sitovat instrumentit ovat hyvin yleisiä. Avoin koordinaatio voi edeltää yhteisiä normeja esimerkiksi sellaisissa politiikkakokonaisuuksissa, joissa yhteistoiminta ei ole vielä niin pitkällä, että edellytyksiä tai tarvetta esimerkiksi direktiivin säätämiseksi on olemassa. Näissä tapauksissa avoin koordinaatio olisi yhteisönnormiin perustuvan sääntelyn esivaihe, ei vaihtoehto.

Avoin koordinaatiomenetelmä voi oikein sovellettuna olla myös täydentävä menettely, joka muodostaa sillan EU-tasolla sovituille laaja-alaisille tavoitteille ja jäsenvaltioiden toimenpiteille silloin, kun yhteisten tavoitteiden toteuttaminen ei yksin onnistu yhteisötason normistolla tai jäsenvaltioiden omilla toimilla. Tämä toteutuu tyypillisimmillään Lissabon-strategian toteuttamisessa. Ongelmaksi voi muodostua kuitenkin menetelmän käytön laajentaminen liian kevyillä perusteilla ja todellisen lisäarvon puuttuminen. Sen käyttöönotto pitäisi aina harkita ja perustella tarkasti ottaen huomioon Tukholman Eurooppa-neuvoston hyväksymä velvoite kunnioittaa toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteita.

Avoimen koordinaatiomenetelmän käyttö pitäisi rajata tiukasti Lissabonin-strategian toteuttamiseen tai muuhun vastaavaan kokonaisvaltaiseen EU-tason konkreettiseksi tavoitteeksi hyväksyttyyn tarkoitukseen. Lissabonin-päätelmien mukaisesti olisi pitäydettävä siinä, että avoimen koordinaatiomenetelmän käyttöä koskevat toimeksiannot hyväksyttäisiin yksinomaan Eurooppa-neuvoston kevätkokouksissa. Menetelmän käyttöönottoa koskevat toimeksiannot pitäisi aina valmistella neuvostossa ennen Eurooppa-neuvoston käsittelyä.

Johtopäätökset

Suomi suhtautuu varauksellisesti avoimen koordinaation käyttöön. Suomi arvioi avoimen koordinaation soveltamista tapauskohtaisesti ja edellyttää että:

- on oltava selkeä konkreettinen tavoite, johon avoimen koordinaation soveltamisella pyritään unionin keskeisten strategisten tavoitteiden edistämiseksi
- avoimen koordinaation tarkoituksen pitää sisältyä unionin päämääriin
- avoimen koordinaatiomenetelmän on oltava asetetun tavoitteen saavuttamiseksi sopivin väline (toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaate)

- avoimen koordinaatiomenetelmän käytön on oltava tarkoituksenmukaista, menettelyjen oikeassa suhteessa asetettuun tavoitteeseen ja menettelyiltään mahdollisimman kevyt (suhteellisuusperiaate)
- avoimen koordinaatiomenetelmän käyttö ei saa tosiasiallisesti muuttaa unionin toimielinten välisiä suhteita ja sen kansallisessa valmistelussa on turvattava eduskunnan asema EU-asioiden käsittelyssä
- avoin koordinaatio ei saisi johtaa siihen, että ajan myötä syntyy uusia prosesseja, jotka kuormittavat liiaksi neuvoston työskentelyä ja hämärtävät toimivaltasuhteita. Avoimen koordinaation tulokset tulisi mahdollisuuksien mukaan kytkeä olemassa oleviin prosesseihin ja menettelyihin